

overordnede Sagførerraad. Nu fremgaar det imidlertid af § 41, at det ikke er Meningen, at det overordnede Sagførerraad skal have den endelige Afgjørelse, idet den Paagældende kan, om jeg maa udtrykke mig saa, appellere fra Sagførerraadet til, hvad der kaldes et Udvalg af Høiesteret, bestaaende af Justitiarius i Høiesteret og fire andre Medlemmer. Den Maade, hvorpaa en Afdeling af Høiesteret kaldes et Udvalg, og den Maade, hvorpaa man omtaler et Møde mellem dette Dommerudvalg, den paagældende Sagfører og det overordnede Sagførerraad, forekommer mig at være noget usædvanlig. Det er et af de Punkter, hvorpaa jeg foreløbig blot skal henlede Opmærksomheden, fordi der ikke skjuler sig nogen stor Realitet derunder.

Jeg skal med disse Bemærkninger lade det sidste Afsnit om Sagførerraadet ligge og gaa over til det første, der jo nærmest er at betragte som en Revision af Sagførerloven af 26de Mai 1868. Jeg skal da her tillade mig at gjenkalde i Erindringen, at da denne Lov af 1868 blev given, udtalte jeg mig stærkt imod den. Det var ikke med min gode Villie, at den Lov den Gang kom ud. Det skete imidlertid, men jeg tror, at Mange, der den Gang arbejdede for dens Gjennemførelse, senere have fortrudt det. Jeg er enig med den ærede foregaaende Taler deri, at Sagførerstanden, som Stand betragtet, ikke har Grund til at være glad over Sagførerloven af 1868. Og hvad der har Mere at betyde, jeg tror heller ikke, at det store Publikum har Grund til at være lykkelig over denne Lov. Jeg sigter naturligvis nærmest til, at man gjorde det muligt, at der kunde komme et ubegrænset Antal Sagførere, baade Underrets-, Overrets- og tildels Høiesterets-Sagførere. Det gaar imidlertid her som paa mange andre Omraader, at, naar man en Gang har lukket op for Friheden, saa er det senere vanskeligt at komme tilbage fra det saaledes fulgte Princip. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig at være en Illusion at tænke sig, at man nu skulde opgive Principet i Loven af 1868 og i det Væsentlige vende tilbage til den Ordning, som man havde før 1868, saaledes at der kun skulde være et vist Antal beskikkede Sagførere, som forjaavidt maatte siges at være Embedsmænd. Men naar man forjaavidt maa blive staaende ved Principet i den Ordning, der indførtes ved Loven af 1868, saa kan jeg være fuldstændig enig i, at der kan være Opfordring til at foretage saadanne Ændringer, der, uden at bryde Principet, kunne, om muligt, give større Sikkerhed for Dygtighed og Hæderlighed hos Sagførerne. Men jeg kan

ikke være enig med den ærede foregaaende Taler deri, at man skulde stille Sagen saaledes, at man udendvidere skulde hilse enhver ny Bestemmelse med Bisald, der blot kunde tænkes at føre til en Formindstelse af Sagførernes Antal. Det forekommer mig, at den sidste ærede Taler ved at gennemgaa de enkelte Paragrafer i Loven jævnlige udtalte sig saaledes: Denne Bestemmelse vil have til Følge, at den Kreds af Mænd, der kunne aspirere til at blive Sagførere, bliver mindre, altsaa er det en Forbedring. Det gjorde sig gjældende med Hensyn til Alder, med Hensyn til Examensfordringer, med Hensyn til Dommerfuldmægtige og med Hensyn til Amtsfuldmægtige. Det forekommer mig ikke at være paa den Maade, at disse Spørgsmaal skulle besvares; man maa i hvert enkelt Tilfælde spørge, om det er naturligt og rigtigt at gjøre den Ændring. Det er jo muligt, at man ved Ændringen afstar en Del Mænd fra at blive Sagførere, som maatte anses for at være særlig kvalificerede dertil, eller hvem det iøvrigt kunde være hensigtsmæssigt at aabne Udgang til at blive Sagførere. Hvis det maatte forholde sig saa, kan den Betragtning, at de nuværende Bestemmelser paa det Omraade kunne føre til, at der kan komme et Par Sagførere flere, end der maaste ellers kunde komme, ikke være afgjørende. Naar jeg tillob mig at sige, at det kunde være meget tvivlsomt, om Tidspunktet nu var det rette til at tage Spørgsmaalet om Revision af Sagførerloven for, saa tror jeg derved for en stor Del i Tanken, at en af de væsentligste Forandringer, som der jo foreslaas gjort, er den, at de saakaldte danske Jurister for Fremtiden skulde være udelukkede fra at blive Underrettsagførere. Der kan nu efter min Formening angaaende dette i en vis Henseende store Spørgsmaal om danske Jurister gjøres forskjellige Betragtninger gjældende. Jeg tror, at danske Jurister have gjort deres Nytte. Jeg veed, at der blandt danske Jurister har været mange dygtige Mænd, ogsaa blandt Sagførerne, og jeg er ingenlunde paa det Reene med, at det ubetinget vilde være et Gode, om man afskaffede den saakaldte dansk juridiske Examen. Men hvad enten man nu har den Mening eller ikke, forekommer det mig, at det nok kan være tvivlsomt, om det er rigtigt i Sagførerloven at træffe en ny Bestemmelse angaaende de danske Juristers Berettigelse til at indtræde i visse Stillinger, saa længe Spørgsmaalet om den danske juridiske Examen i sin Helhed ikke er afgjort, naar det dog tør siges, hvad jeg antager er almindelig bekendt, at Spørgsmaalet om dansk juridisk Examens Bibeholdelse uforandret eller i væ-